

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

NIKOLA SCOTT

FETELE
DIN
LIVADA
CU MERI

Traducere din engleză și note de
IRINA BOJIN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Gabriela Trășculescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Artprint

NIKOLA SCOTT
THE ORCHARD GIRLS
Copyright © 2021 Nikola Scott
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2023, pentru prezenta versiune
în limba română.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCOTT, NIKOLA
Fetele din livada cu meri / Nikola Scott; trad. din engleză și note
de Irina Bojin. – București: Humanitas Fiction, 2023
ISBN 978-606-097-184-9
I. Bojin, Irina (trad.; note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Lui Sam și Jacob

Violet
Septembrie 1940

UNU

Ori te lupți, ori fugi.

Violet îl auzise pe Barker vorbind cu un alt șofer cu câteva seri înainte, când ieșea împreună cu mama ei de la petrecerea mondenă dată de Sally Vaughn. Tușise tare ca să-l avertizeze pe Barker că vin spre el, fiindcă lui Lady Etherington nu-i plăcea ca angajații ei să fie informați cu privire la subiecte mai puțin obișnuite și în nici un caz nu-i plăcea să-i găsească bârfind, sprijiniți de capota mașinii. Lucru pe cât se poate de nedrept din partea ei, pentru că Barker era din cale-afară de loial și, dacă mama nu se purta mai cu băgare de seamă, avea să-l facă să lupte sau să fugă, *să fugă* drept pe frontul de vest, cel mai probabil, și ce s-ar fi făcut atunci fără el?

În fața primejdiei, corpul reacționează luptând sau fugind, spusese Barker când fusese nevoit să aleagă între a se apăra și a se face nevăzut. Oricât de ciudat ar părea, Barker exprimase în cuvinte întocmai ce simțea Violet mai tot timpul. Fie că se îndrepta, împreună cu toți ceilalți, spre adăpostul antiaerian, fie că exersa reverențele de debutantă sau stătea seara în salon, mișgăind la o broderie, nu-și găsea liniștea, ca și cum ceva se zbătea neîncetat înlăuntrul ei, căutând să evadeze din închisoare.

Să lupte era greu, mai ales că mama n-o scăpa din ochi cât era ziua de lungă, în schimb să își ia tălpășița... Ce bine ar fi fost să azvârle cât colo nesuferiții pantofi de bal din satin și s-o rupă la fugă, să nu se oprească decât la capătul lumii și să-și ducă viața într-o casuță, la malul mării, unde nimeni nu s-ar fi sinchisit dacă nu apărea la nouă fix la micul dejun, să mănânce pește afumat și omletă.

Chicoti pe înfundate.

— Mmm, ai zis ceva? întrebă Romy, verișoara ei, așezată alături, care abia aștepta să audă ceva amuzant.

În acea după-amiază de septembrie, biserica Sf. Maria era plină de lume; cu toată căldura înăbușitoare, în strane stătea înghesuită protipendada londoneză, așteptând ca Harry McGregor, vlăstar aristocratic și ucigaș nemilos al iluziilor în care se legănau debutantele, să meargă la altar cu Lavinia Cooper, o fată foarte drăguță, era de părere Violet, considerând că nu merita nicidecum să fie legată pe viață de cineva de teapa lui Harry McGregor.

— Mă gândeam și eu, zise Violet, făcându-și vânt cu cartea de imnuri, și se uită peste umăr să vadă dacă nu se arată mireasa. La căsătorii și închisori.

Romy pufni încântată.

— O groază de fete și-ar da mâna dreaptă numai să fie în locul Laviniei. Prima ar fi chiar mama ta.

Violet aruncă o privire spre mama ei. Aceasta își ținea mâinile înmănușate pe genunchi și ridicase ochii spre un vitraliu înfățișând suferințele lui Iov; pe fața altminteri severă i se întipărișe o expresie aproape visătoare, cum Violet nu mai văzuse la ea.

— Speranța moare ultima, nu?

Se lăsă pe spătar și puse mâna pe masca de gaze din poală. Fusese o zi obositoare. Dimineața, mama ei se certase cu bucătăreasa, încercând să o convingă să nu se înroleze în Serviciul de voluntariat pentru femei (majordomul și fata care o ajuta pe bucătăreasă se înrolaseră deja în armată – ce noroc pe ei!), apoi o cicălise pe Daisy, singura slujnică rămasă, poruncindu-i să facă ceva, *orice*, numai să îmbunătățească înfățișarea lui Violet. Aceasta se simțise chiar prost când, după un ceas de strădanie, arăta tot ca înainte: mică de statură și slăbănoagă, cu nasul acoperit de pistru, cu ochii căprui, rotunzi, însuflețiți de speranță sub părul ce refuza să aibă doar o culoare, ci și-o schimba odată cu lumina, revărsându-se ca un val sclipitor negru-castaniu, vârstat cu șuvițe aurii. Romy spunea mereu că pletele erau tot ce avea Violet mai frumos, însă Lady Etherington părea să le considere dușmanul ei personal, drept care, pentru

această ocazie, le prinsese într-un coc atât de strâns, că îi dăduse fetei o expresie de uimire îndurerată.

— Îndreaptă spatele, se răsti la Violet, care încerca pe furis să scoată câteva dintre agrafele care o chinuiau cel mai tare. Și nu mai da atâta din mâini! Se uită în ciudată la rochia de mătase roz deschis a fiicei sale. În obscuritatea din dormitorul lui Violet, păruse cea mai puțin uzată dintre cele purtate la evenimentele mondene din ultimele luni, dar acum, la lumina zilei, mărgelile cusute de servitoare cu o seară înainte ca să acopere porțiunile cele mai ponosite săreau în ochi. Lady Etherington sărăcise, iar efortul de a ascunde situația față de prietenii ei îi lua tot atât de mult timp precum încercarea de a-i face fiicei sale intrarea în societate.

— Arăți bine, Vi, îi sări Romy în ajutor.

— Recepția e la hotelul Wentworth, zise Violet, care nu se sinchisea câtuși de puțin de felul cum arată, singura ei grijă fiind s-o ferească pe Daisy de neazuri. O să fie întuneric înăuntru, n-are să bage nimeni de seamă. E doar o petrecere, mamă.

— Nu e niciodată *doar* o petrecere, replică Lady Etherington pe un ton tăios. Cu atât mai puțin asta. Făcu o pauză mai teatrală ca de obicei, și Violet se înfioră, cuprinsă de o presimțire îngrozitoare. Puteai număra pe degete lucrurile care îi stârneau un interes atât de viu mamei ei. Nu cumva... Edward va fi acolo?

— Nu! exclamă Violet și se întoarse spre mama ei atât cât îi îngăduia spațiul strâmt dintre banchete, privind-o înspăimântată.

Primul an de război afectase considerabil viața mondenă londoneză: multe baluri și prezentări la Curte fuseseră anulate și mulți tineri buni de însurătoare plecaseră să se bată cu nemșii. Din păcate – Violet nu avea idee cum se întâmplase, fiindcă ea una făcuse tot posibilul să se ferească –, la încheierea sezonului, se trezise că s-a pricopsit cu Edward Forester.

— E plecat la instrucție, adăugă pe nerăsuflăte. Chiar el mi-a spus.

Își amintea și acum discuția chinuitor de plicticoasă, în cursul căreia Edward îi povestise cu atâta lux de amănunte cum decurge instrucția la marină, încât fusese sigură că o va lua cu leșin. Se abținuse doar fiindcă se gândise la calul pe care urma să-l primească Romy și dacă maică-sa avea să se înduplece și să o lase la piesa de teatru unde le invitasese Duffy, fratele vitreg al lui Romy. Nu se înviorase decât când, în cele din urmă, Edward o anunțase că va fi plecat multă vreme.

— Foarte multă vreme, Violet.

Îndurerat, își ațintise asupra ei ochii de un albastru spălăcit și o strânsese de mână.

Cât despre Violet, ea afișase un zâmbet compătimitor și cu greu se stăpânise să nu-și ștergă palmele de fustă.

— E cazul să te liniștești, Violet. Deoarece se căznea să vorbească cu voce joasă, dar și pe un ton imperativ, un mușchi începu să zvâcnească în obrazul lui Lady Etherington. Oricare altă fată ar face moarte de om ca să fie în locul tău. *Oricare.*

— Știu eu pe cine aș omori mai întâi, spuse Violet neguroasă, și Romy se cutremură de râs înăbușit.

— Vin mulți invitați, Vi, încercă Romy să o domolească. Iar sălile de la Wentworth sunt imense, plus că poate va fi nevoie să coborâm în adăpost și nici n-ai să dai ochii cu el.

— Ba o să dea! îi tăie vorba Lady Etherington.

— Am să stau cu tine, îi promise Romy. O să fie bine.

Ușor de zis. Cu toate că era cu doar doi ani mai mare decât Violet, Romy izbutea să fie întocmai cum credea Lady Etherington că e potrivit pentru o domnișoară și, totodată, așa cum își dorea Violet să fie, adică, între altele, liberă să umble prin Londra, ba chiar să petreacă zile întregi mergând ici și colo cu treburi, asemenea adulților. Era deja logodită, dar cu un băiat simpatic și normal, pe nume William, care nu te scotea din minți cu discuții insipide despre distrugătoarele de mine și nici nu promitea să fie plecat multă vreme doar ca să reapară pe nepusă masă, taman când credeai că ai scăpat de el.

De când era copil, Violet își dorise cu ardoare să aibă o soră mai mare care să semene cu Romy și să locuiască în eleganta

Piața York. Unchiul și mătușa ei nu erau mult mai avuți decât părinții lui Violet, doar că nu puneau atâta preț pe aparențe. Drept urmare, deși sărăcăcioasă, în casa lor domnea o gălăgie veselă și – Violet nu găsisese niciodată cuvântul potrivit – primitoare, se hotărî, în cele din urmă. Un loc confortabil, fără constrângeri. De cum pășai în hol te simțeai în largul tău.

În schimb, la ea acasă, Violet nu putea nici măcar să urce scara fără să fie oprită din drum de mama ei, ba mai mult, din pricină că făceau economie la cărbuni și, de-a lungul anilor, vânduseră cea mai mare parte a tablourilor și a mobilelor fără utilitate imediată de la etajele de sus, casa din Piața Cavendish devenise o clădire friguroasă, bătută de ecouri. Lucrurile stăteau și mai rău de când tatăl lui Violet revenise la fostul lui regiment, cu șase luni în urmă. Ultima oară auziseră că are un post de comandă undeva, prin deșertul african, iar Violet și-l închipuia, nu fără invidie, umblând țațoș în cizmele de ofițer, cu o ceașcă de ceai în mână, împărțind ordine în dreapta și în stânga și, în general, distrându-se de minune.

Tatăl ei... Ce bine că își adusese aminte de el!

— Tatei nu-i place Edward, îi spuse lui Lady Etherington, care refuza s-o privească. A și zis odată: „Te rog să nu mă mai lași niciodată singur cu individul ăsta“, mai ții minte?

— Nici vorbă de așa ceva, se burzului mama ei. I-am trimis deja o telegramă, în eventualitatea în care aceasta va fi seara cea mare; doar nu era să-ți lăsăm fericirea în seama comunicațiilor cu Africa – nu se poate conta pe ele. Mi-a și răspuns: își dă acordul.

— Își dă acordul? se miră Violet, alarmată de cât de departe ajunseseră lucrurile într-un timp așa de scurt. Dar eu nu mi-am dat acordul, mamă. Deocamdată nu vreau să mă mărit cu nimeni.

— Vorbește mai încet, Violet, îi spuse mama ei pe un ton glacial când o femeie în rochie roșie de brocart se întoarse și își aținti privirea asupra lor. Nu merg lucrurile mereu cum vrei tu.

— Niciodată nu merg cum vreau eu, se vaită Violet.

— N-o să mai ai de unde alege când războiul va fi în toi, continuă Eleanor Etherington. Eu m-am măritat după încheierea sezonului... Pentru numele lui Dumnezeu, Violet, nu mai face mutra asta! A, bine că începe, în sfârșit...

În spate se auzi scârțâitul ușilor bisericii. O rază de lumină căzu chiar în mijlocul culoarului, de parcă Dumnezeu însuși avea de gând să intre, apoi dispăru când se închiseră ușile. Orga începu să cânte hârâit și lumea se întoarse șușotind către mirea care înainta, la brațul tatălui ei.

„Ori te lupți, ori fugi.“ Privindu-i cum se apropie, Violet se ruga deznădăjduită: „Doamne, te rog, dă-mi puterea să fac ori una, ori alta, ca să nu mă trezesc logodită peste noapte cu Edward Forester“.

DOI

— E prea mult soare afară ca să stăm toată după-amiaza în sala de bal, oftă Romy în timp ce se îndreptau spre ușile mari de sticlă ale hotelului, acoperite cu benzi adezive cafenii și flancate de două grămezi de saci cu nisip. Se uită cu jind la cerul albastru, fără nori. Ar fi fost o nuntă în aer liber absolut perfectă. Blestemații ăștia de nemți!

Până acum nu fuseseră decât puține raiduri aeriene pe parcursul zilei, doar cât să se obișnuiască lumea cu ideea. Cu toate astea, părinții Laviniei fuseseră de părere că era mai înțelept să dea recepția la hotelul Wentworth, care, având o structură de oțel și beton, se număra printre cele mai solide clădiri din Londra. Dacă ar fi început să sune sirenele, anunțând un raid aerian, invitații ar fi putut coborî într-una din vastele pivnițe deschise anume pentru asemenea împrejurări.

Foaierul – grandios și sclipitor, cu o scară curbă maiestuoasă ce urca la etaj – era înțesat de oameni. Eleanor Etherington se cufundă aproape imediat într-o discuție, în timp ce Romy o trase pe Violet în fața uneia dintre oglinzile uriașe. Aceasta își puse cutia cu masca de gaze pe polița căminului, își netezi părul și își aranjă bretelele rochiei pe umeri. Stăteau alături – Romy, zveltă și perfectă, cu părul lucindu-i elegant în lumina discretă, Violet, slăbuță și, pentru moment, încrunțată, cu buclele arămii luptându-se să-i scape din agrafe.

— Am uitat să-mi pun perlele, zise Violet pipăindu-și gâtul și aruncă imaginii lui Romy, reflectată în oglindă, o privire așa-zis îngrozită. Cred că am să dau o fugă să le iau de acasă și o să întârzii multă vreme, îndeajuns cât să-i dau ocazia lui

Edward să găsească o față frumoasă și bună la suflet, demnă să fie adevărata lui iubire.

— Ai face Londrei întregi un serviciu imens dacă l-ai scoate de pe piață, zise Romy râzând, apoi deveni serioasă. Știi, cu timpul, s-ar putea să te obișnuiești cu gândul.

— Nu începe și tu, o repezi Violet. Întâi tata, și-acum le ții și tu partea?

Simți degetele reci ale lui Romy pe tâmpile, aranjându-i cu grijă câteva agrafe, apoi dându-i o buclă după ureche.

— Uite, poartă colierul meu în seara asta. Nu e din perle, dar e mai bine decât nimic.

Atârnă discul argintiu la gâtul lui Violet. Aceasta atinse cu degetele cercul de diamante montate în argint, calde încă după ce stătuseră pe pielea lui Romy.

— Știi doar că sunt oricând de partea ta, spuse Romy, luând-o pe după umeri. Dar, crede-mă, e mult mai ușor când ai casa ta și, adăugă strâmbându-se, o grămadă de bani. Dacă ai fi doamna Forester, bogătașa, ți-ai permite să faci mult mai multe. Și ai scăpa de cicăleala maică-tii.

— Aș plăti prea scump măritându-mă cu Edward, clătină Violet din cap.

— E doar un mijloc prin care să-ți atingi scopul, spuse Romy ridicând din umeri. Doar un mijloc, nimic mai mult. Nu poți să te lupți cu întreg sistemul și cu maică-ta, de una singură. Ceva tot o să...

— Doamnelor!

În oglindă, văzură apărând în spatele lor o claică de păr blond, ciufulit, și un zâmbet bine-cunoscut.

— Duffy! exclamă Violet bucuroasă. Nu știam că vii. Parcă ziceai că te-ai săturat de debutante sclifosite.

Prins pe picior greșit, Duffy își trecu degetele prin păr, ciufulindu-l și mai tare.

— Doar nu puteam lipsi de la nunta lui Harry, nu credeți? Suntem prieteni buni. M-a scăpat dintr-o belea cu ceva vreme în urmă – ne-am făcut odată de cap la club și i-am lăsat pe toți

să creadă că a fost mâna unui intrus. Mă fugărise un polițist până la capătul străzii Hanbury.

— Duffy! făcu Romy scandalizată, însă Violet zâmbi amuzată.

Duffy era fratele vitreg al lui Romy, din prima căsătorie a Amandei Etherington, rămasă văduvă la puțină vreme după ce îl născuse; el și Violet crescuseră practic împreună. Duffy era mereu binedispus, mereu pus pe șotii și gata să-și povestească năzbâtiile.

— Nu tăbărăți așa pe mine! Dacă e să mă întrebați, Harry avea nevoie de un pretext ca să se mai distreze o dată pe cinste înainte să plece. Însă eu va trebui să mă țin departe. O nuntă e cea mai bună ocazie pentru mame să treacă în revistă ce a mai rămas pe piață. Totuși, există și o parte bună: e încă de vreme – noroc cu războiul, că ne-a mai scuturat puțin, nu? –, așa că avem timp să ne repezim la Club 400, ceva mai încolo. Și acum, spuneți-mi ce-am pierdut? Întrebă, frecându-și mâinile și rotindu-și privirea prin încăpere. De ce stăm în holul de la intrare?

— Ne ascundem de Edward, răspunse Violet, întinzând gâtul ca să se uite în jur, apoi înșfăcă repede cutia cu masca de gaze. Sper că nu l-ai văzut!

— Nici nu mi-aș dori. Mă plictisește de moarte. Dar să nu vă temeți, Duffy e cu voi. O să fie bine, le asigură, oferind fiecăreia un braț și trăgându-le spre ușile deschise ale sălii de bal. Dacă avem un pic de noroc, va fi o noapte de pomină.

— Întotdeauna spui așa, îi aminti Romy.

— Cine știe dacă n-o să se adeverească tocmai astă-seară?

Cu o plecăciune adâncă, le făcu loc să treacă.

În sala de bal domnea un miros greu de parfum, țigară și flori de crin. Toți strigau ca să se poată auzi. Fetele își croiau drum prin mulțime, nădăjduind să dea peste cineva interesant. Cele care nu dansau stăteau îmbufnate pe margine, iar însoțitoarele îi sfredeleau cu privirea pe cei care veneau să le invite. Era la fel ca la orice altă petrecere unde fusese Violet în anul acela, deși